

opusdei.org

І праця, як музика

Доктор Хоакін Наварро
Валльс – "усього лише" 50
років як нумерарій
прелатури Opus Dei.

06.10.2010

Як тільки не називали його у пресі! Головою прес-служби Ватикану, прес-секретарем Святого Престолу, директором Залу Преси Святого Престолу, ба навіть з якогось дива – кардиналом. Хоча доктор Хоакін Наварро Валльс – "усього лише" 50

років як нумерарій прелатури
Opus Dei.

Є люди, які в житті стають не тільки "корисними", як Мама з Простоквашина казала ("ця картина корисна, вона дірку на стіні затуляє"). Є люди, які приходять, з Божої волі, немовби настроювачі у дім, до розладнаного інструмента.

Такий образ цілком правомірно застосувати до колишнього керівника прес-служби Святого Престолу, д-ра Наварро Валльса. "Неповороткою і доморощеною" назвав *L'Espresso* прес-службу Ватикану на той час, коли на прохання Йоана Павла II прийняв її під своє керівництво Наварро Валльс; а було це ще 1984 р. Після десятиріч його служіння згадана служба перетворилася на "досконалу медіа-машину". І хоча Папа Бенедикт XVI просив

Наварро Валльса залишитися на цій посаді, та доктор вирішив повернутися до медицини, яку називає своєю першою любов'ю.

Як так сталося, що юнак із Картахени, син юриста, випускник факультету медицини в Гранаді, який у 20-річному віці (1956 р.) вже публікував свої наукові роботи в медичному журналі, став керівником ватиканських медіа? Два факти можуть дати цілком вичерпну, як на мене, відповідь на це питання. Першим я назву пізніший за часом: 1961 р. Наварро Валльс отримує свій перший науковий ступінь (з медицини) і поступово, до 1970 р., перекваліфіковується з лікаря із внутрішніх хвороб на психіатра, публікуючи працю "Маніпуляція в рекламі". До слова, відзначення як у журналістиці, так і в науці комунікацій він одержав відповідно 1968 р. і 1970

р. Отже, давати лад інформаційному господарству Ватикану прийшов лікар і журналіст, який розумів небезпеку, пов'язану з неправильним використанням ЗМІ. ("Журналістика стала як ніколи різноманітною і багатою. Але це тягне за собою смертельну небезпеку: втрату автентичності та контакту з реальністю".)

Другим фактом я назву той, що стався раніше за часом: 1960 року, перебуваючи в Барселоні, він зустрівся з Хосемарією Ескрива, а пізніше (1970-1975 рр.) жив у центральній штаб-квартирі *Opus Dei* в Римі, до смерті Засновника Справи.

Ця особиста зустріч спричинила не саме по собі просування по ватиканських кар'єрних щаблях, – ні. Вона зробила так, що свою працю (медика і журналіста)

Наварро Валльс сприйняв як служіння. Тому він і став нумерарієм *Opus Dei*, склавши обітницю безшлюбності. Тому він полишив посаду президента Асоціації іноземної преси Італії, погодившись "творити інформаційне обличчя" Святого Престолу, Церкви, Папи. Після самого Папи він був, мабуть, найбільш знаним у світі обличчям Ватикану!

Завжди коректний і розважливий – навіть коли доводилося офіційно озвучувати складні моменти, як, наприклад, заперечення, що професор Клаус Бергер із Гейдельберзького університету є католиком і протестантом водночас. Ні, ви не смійтеся, німецькі ЗМІ справді таке писали. А позиція Ватикану має бути висловлена коректно, хоч би як хотілося луснути зо сміху або залитися слізьми... Завжди

прияний і доброзичливий – хоча й стриманий. Тільки як помирав Йоан Павло II, світ дізнався, що речник Святого Престолу так само вміє плакати, як усі смертні...

Чим для Наварро Валльса є його діяльність – він сам найкраще сказав в одній з розмов із Папою Бенедиктом XVI: "Коли в житті людини, журналіста також, відбувається якісне зростання, то стає кращим також і те, що вона робить".

Медицину він назвав першою любов'ю, а журналістику – покликанням. Він знає силу правильно сказаного слова: вираз про те, що "сім'ю ще рано хоронити", сказаний на Гнезненському з'їзді родин (червень 2007 р.), преса рознесла по світу. І певною мірою цей влучний вираз став вираженням різних численних заходів на

підтримку традиційної сім'ї та всього, що на тих заходах говорилося.

Він об'їздив увесь світ ще як кореспондент *Madrid ABC* та *Nuestro Tiempo*. Потім представляв Святий Престол на засіданнях ООН (1994-1996). А що медицину не полишав, то в 1996-2001 роках ще й очолював фонд для допомоги невиліковно хворих на рак, виступав на національних та міжнародних конгресах з психіатрії. Щодо себе і своєї праці спокійно казав: "Я перестав боятися помилок, коли одного разу запитав себе – а що станеться, якщо я вчиню помилку, і завтра всі газети світу про це напишуть величезними літерами? А нічого не станеться. Церкві нічого не станеться від помилки однієї людини. Я відчуваю себе конвертом. У своїй роботі я – лише конверт: він може бути

привабливим і красиво
підписаним, але суть – всередині.
Біда тому, хто плутає тару і вміст".

Хто знайомий з тим, чого навчав
св.Хосемарія, – впізнає ці слова!

Ірина Єрмак, "Католицький
Вісник", № 18 (495), 2010.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
uk-ua/article/i-pratsia-iak-muzika/](https://opusdei.org/uk-ua/article/i-pratsia-iak-muzika/)
(14.03.2026)